

Mesaje de trimis: 1 mesaj în curs de expediere

De la: goodboy.821@gmail.com

Către: magnus.sandstorm@farookalhassan.se

Subiect: Jocul

La dracu', Manga, cum de s-a ajuns aici?

Totul era atât de ușor la început. Atât de nevinovat.

Un telefon mobil, pe care cineva l-a uitat în tren.

Un telefon care știa cine eram, care mi-a spus pe nume.

Henrik Pettersson, vrei să joci un Joc?

DA sau NU?

Totul a mers ca pe roate, la început. Sarcinile pe care mi le-au dat au fost destul de simple. Să fur o umbrelă, să slăbesc șuruburile roților unei mașini de curse, să opresc ceasul de pe acoperișul magazinului universal NK¹.

Clipurile arătau bine, fanilor le-a plăcut ce au văzut, iar eu am început să obțin din ce în ce mai multe puncte: acceptându-le laudele și aprobările, țintind spre primul loc și încercând să-l detronez pe Kent Hasselqvist, cunoscut drept jucătorul cu numărul cincizeci și opt.

¹ Nordiska Kompaniet – magazin înființat în anul 1864 în Gothenburg și în 1902 în Stockholm (n.tr.)

Cu aproape orice preț...

Am vopsit cu spray-ul ușa turnătorului din Birkagatan, apoi l-am pictat și pe el, pe față. Am atacat procesiunea regală. De pe Podul Traneberg¹, am aruncat o piatră pe mașinile de poliție...

Manga, nici măcar nu am clipit, nu am ezitat nicio secundă nenorocită...

Am făcut tot ce am putut ca să ajung în top, pentru ca publicul să mă iubească. Și să fiu cât de cât faimos.

Dar pe urmă am dat-o în bară. Am încălcat regula numărul unu:
Să nu spui nimănui, niciodată, despre Joc.

În primul rând, m-au scos din joc, apoi mi-au dat un avertisment. Mi-au incendiat apartamentul și au încercat același lucru și cu magazinul tău de calculatoare. Ca să nu mai vorbim despre Erman nebunul, pustnicul care s-a implicat prea mult și care acum încearcă să ducă o viață simplă, în pădure.

Nu i-a mers prea bine, nu-i așa?

Indiferent dacă îți place sau nu, *ești mereu în Joc.*

Așa că am ripostat, la scară mare. Le-am distrus rețeaua de servere. Le-am golit contul bancar și am plecat. Am trăit liniștit pe plajele asiatice, așa cum oricine visează să o facă, am încercat să mă bucur cu adevărat de pensionarea mea anticipată.

A fost destul de bine...

Trebuie să ai grijă ce îți dorești...

Am reușit să mă ascund timp de paisprezece luni, până când m-au găsit, în Dubai. Au făcut să pară că am ucis-o pe Anna Argos și am ajuns să fiu închis și torturat. Însă am reușit să scap. Am decis să aflu cine a vrut să o omoare pe Anna. Și pe mine, de altfel...

Răspunsul părea să mă conducă la compania ei, ArgosEye.com și la modul dubios în care își desfășura afacerile. La bloggerii mituiți,

¹ Se află în centrul orașului Stockholm; face legătura între insula Kungsholmen și suburbia vestică Bromma. (n.tr.)

la miile de identități virtuale false, care comentau și acordau punctaje, astfel încât acestea să le convină clienților companiei. La toate instrumentele tehnologice diferite folosite pentru ca unele lucruri să dispară și să fie ținute secrete; ca să se asigure că nu apar pe internet.

Ca Jocul, de exemplu...

Însă i-am învins și de această dată, chiar dacă ne-a costat.

Troianul¹ pe care l-am creat și pe care l-am introdus în sistemul lor a acționat așa cum a fost programat să o facă. A identificat trolii², iar aceștia au izbucnit. Și s-au luat la hartă cu Philip Argos, nenorocitul ciudat, și restul micii lui găști a primit ceea ce a meritat.

Totul ar fi fost bine.

Dacă nu ar fi fost el.

Tage Sammer sau unchiul Tage, cum îi spune Becca.

El pretinde că este un vechi coleg de-al tatei, din armată.

Poate că bătrânul a reușit să o păcălească pe sora mea, însă eu știu cine este el cu adevărat. Stăpânul Jocului. Creierul care controlează întreaga situație.

Manga, el mi-a dat o misiune.

O ultimă misiune, care îmi va aduce celebritatea.

Încerc să mă gândesc la un plan, ca să scap.

Pentru ca el să nu ne mai poată stăpâni pe mine și pe Becca.

Dacă primești acest e-mail, înseamnă că am eșuat.

Că m-au obligat să îndeplinesc sarcina.

Și că e foarte posibil să fiu mort...

Acum este liniște. Prea liniște.

Dar eu știu că ei sunt acolo, urmărindu-mi fiecare pas.

În curând, totul se va sfârși.

Întrebarea este: sunt pregătit să mai particip la un ultim joc?

Ce părere ai?

¹ Program spion (n.tr.)

² Trol, termen provenit din limba engleză, provocator fără cauză, persoană care lansează o discuție cu scopul de a recrea un conflict de idei (n.tr.)

DA sau NU?

Vechiul tău prieten,
HP

Acest mesaj este setat pentru a fi trimis la o dată ulterioară.

Ca o lovitură de pumn în piept – cam așa se simți. Într-un mod ciudat, lovitura păru să încetinească totul și mai mult. Deodată, el fu capabil să perceapă și cele mai mici detalii din jurul său. Arma îndreptată spre pieptul lui, țipetele de panică ale mulțimii din apropiere. În preajma lui, corpurile se îmbulzeau unele în altele, ca într-o scenă filmată cu încetinitorul. Încercând să se îndepărteze de el, pe cât de mult posibil.

Dar, în ciuda dovezilor, în ciuda prafului de pușcă ce-i înțepa nările și a împușcăturii care încă îi reverbera în timpane, creierul lui refuza să accepte ce se întâmpla. Ca și când ar fi încercat să alunge imposibilul, inimaginabilul, neînțelesul...

Pur și simplu, acest lucru nu avea cum să se petreacă.

Nu în clipa aia!

Ea îl împușcase...

EA

ÎL

ÎMPUȘCASE!!!

Pistolul era încă îndreptat spre pieptul lui. În spatele țevii, expresia feței ei era rece ca gheața, lipsită de emoții. Ca și când i-ar fi aparținut altcuiva. Unui străin.

El încercă să ridice mâna spre ea, deschise gura să vorbească. Însă singurul sunet pe care-l scoase fu un fel de scâncet. Deodată și fără niciun fel de avertisment, timpul se acceleră și reveni la ritmul normal. Din cutia toracică, durerea i se răspândi ca un val prin trup, făcând ca asfaltul de sub el să se înalțe. Genunchii lui făcură un efort, iar el reuși să pășească poticnit înapoi, în încercarea de a-și menține echilibrul.

Lovi marginea trotuarului cu călcâiul.

O secundă de imponderabilitate, în lupta lui cu legea gravitației.

Apoi simți că e într-o cădere liberă, ca într-un vis.

Și cu aceasta, rolul lui în Joc luă sfârșit.

1.

UN JOC CU TOTUL NOU?

În momentul în care se trezi, HP știi că ceva nu era în regulă. Îi luă câteva secunde ca să se dezmeticească.

Era liniște.

Mult *prea* liniște...

Dormitorul fiind cu vedere spre Guldgränd, avusese nevoie de mult timp pentru a se obișnui cu zgomotul traficului de pe autostrada Söderleden, aflată la câteva sute de metri distanță. Nu se mai gândise niciodată la asta.

Totuși, în afară de obișnuitul murmur de trafic intercalat cu sirene ocazionale, în noaptea de vară era complet liniște.

Se uită la radioul cu ceas: 3.58.

„Lucrări la drumuri“, se gândi el. Söderleden, Söder Mälarstrand și intersecția Slussen, închise pentru încă o rundă de cârpele... Dar, în afară de faptul că Bob Constructorul trebuie să lucreze pe furiș, constată treptat că lipseau și alte zgomote. Nimeni nu zăngănea ușile ca să livreze ziarele de dimineață, niciun bețiv nu striga jos, pe Hornsgatan. Nu se auzea niciun sunet care să indice că era, de fapt, un vibrant oraș capitală. Ca și cum dormitorul lui fusese închis într-un balon imens, blocând restul lumii afară. Forțându-l să trăiască în propriul univers în care regulile obișnuite nu se mai aplică.

Ceea ce, în unele privințe, era, în fond, adevărat...

Observă că inima începuse să-i bată mai repede. Un foșnet slab de undeva din interiorul apartamentului îl făcu să tresară.

Un hoț?

Nu, imposibil. Încuiase ușa de înaltă securitate cu toate cele trei încuietori, așa cum făcea mereu. Ușa costase o avere, însă merita fiecare afurisit de bănuț. Cadru din oțel, încuietori cu cârligeșuruburi cu cilindri dubli, tot ce vrei – așa că, logic, nimeni n-ar fi putut să spargă apartamentul. Deși starea de paranoia persista în continuare...

Se strecură afară din pat, merse tiptil pe podeaua dormitorului și se uită cu atenție în camera de zi. Avu nevoie de câteva secunde pentru ca ochii să i se obișnuiască treptat cu întunericul, dar rezultatele fură neconcludente. Nimic, nicio mișcare, deloc, nici în camera de zi, nici în mica bucătărie de dincolo. Totul era bine, nu exista niciun semn că ar fi vreun pericol. Doar nefireasca, apăsătoare tăcere care încă nu fusese întreruptă...

Se îndreptă cu grijă spre fereastră și privi afară. Nu era niciun suflet pe stradă, nu că asta ar fi fost deosebit de surprinzător, având în vedere ora. Maria Trappgränd nu era o stradă aglomerată în niciun moment al zilei.

Închis pentru lucrări rutiere, asta trebuie că era. Jumătate din cartierul Södermalm deja arăta ca un nenorocit de sit arheologic, așadar, de ce să nu fie oprite complet lucrările încă o noapte. Toți lucrătorii, așa cum îi vedea de sus, tocmai erau, probabil, într-o pauză de cafea.

Plauzibil – sigur! Însă sentimentul de neliniște încă nu dispăru.

Rămăsese numai holul de verificat.

Străbătu tiptil podeaua nouă spre ușa din față, având grijă să evite a treia și a cincea scândură, fiindcă știa că scârțâiau. Când fu la un metru distanță, i se păru că vede cutia de scrisori mișcându-se. Încremeni cu un picior în aer, în timp ce pulsul îi trecu la o viteză superioară.

Cu doi ani în urmă cineva pulverizase gaz de brichetă pe ușa lui și-i dăduse foc. O experiență neplăcută, care se încheiase cu el zăcând în spitalul Södermalm cu o mască de oxigen pe față. Nu trecuse mult până își dăduse seama că totul fusese doar un avertisment, care să-i amintească regulile Jocului.

Adulmecă atent aerul stătut, fără să simtă miros de parafină sau de ceva asemănător. Acum era destul de sigur. Sunetele veneau dinspre ușa de la intrare.

Poate cineva livra ziare, la urma urmelor?

Făcu câțiva pași mai aproape de ușă și se uită pe vizor. Zgomotul fu atât de violent, că sări înapoi pe hol.

La dracu'!

Pentru câteva secunde, văzu stele verzi și inima păru că aproape i se oprește.

Apoi un alt bubuit violent îl scoase din șoc. Cineva îi spărgea ușa!

Structura din oțel începea deja să cedeze, așa că oricine ar fi trebuit să fi fost mai puternic decât Hulk. Un al treilea bubuit, metal pe metal, nu vreun nenorocit de Bruce Banner¹, dar, probabil, un baros serios – dacă nu mai multe.

Cadrul se mișcă încă vreo câțiva centimetri, și, dintr-odată, el văzu șuruburile încuietorilor. Mai era nevoie doar de două lovituri.

Se răsuci, poticnindu-se pe picioare, și căzu pe podea. Un alt bubuit în ușă îi trimise un duș zăngănitor de ipsos peste picioarele goale.

Tălpile îi alunecară pe podea, în timp ce mâinile încercau să se prindă de ceva.

Se ridică.

Repede, în camera de zi, apoi în dormitor.

Un alt bubuit în ușă!

Simți gust de sânge în gură, iar inima îi bătea să-i iasă din piept.

Mâinile îi tremurau atât de tare, că nu putea să învârtă cheia în încuietoare.

Cedraculuisepetreceapentrunumeleluidumnezeu...?

O nouă lovitură pe hol, de data asta urmată de un sunet de așchii desprinse, care sigur însemna că tocul cedase.

Apucă dulapul cu sertare și aproape căzu peste el când îl trase cu ușurință în fața ușii dormitorului.

¹ Hulk (Bruce Banner) este un supererou ce apare în revistele de benzi desenate publicate de Marvel Comic (n.red.)

„Porcărie de dulap de PAL!“

Dacă ușa din oțel nu reușise să-i oprească pe atacatori, atunci un mobilier cu autoasamblare luat de pe cealaltă parte a Mării Baltice avea să-i ofere doar câteva secunde, cel mult. Sări în pat și se ascunse după noptieră, care era acoperită cu reviste și cartoane.

Telefonul, unde naiba era telefonul?

Uite! Nu, la naiba, aia era telecomanda televizorului...

Auzi pași rapizi în camera de zi, voci aspre strigând una la alta, dar el era prea concentrat pe căutarea lui ca să audă ce spuneau.

Dintr-odată degetele i se loviră de telefon atât de tare, încât acesta căzu pe podea.

La dracu'!

Mânerul ușii zăngăni, apoi o voce aspră strigă:

– Aici, înăuntru!

HP se aruncă pe podea, dibuind sălbatic cu brațele.

Era acolo, chiar lângă mâna lui stângă.

Apucă telefonul, bâjbâind la butoane. Degetele i se convulsionau de parcă avea Parkinson.

Unu unu doi e ușor de tastat... Era pe naiba!

Un bubuit în ușă, și dulapul cu sertare IKEA aproape se răsturnă.

– Bună ziua, serviciul de urgență, cu ce vă pot ajuta? zise o voce uscată, profesională.

– Poliția! strigă HP. Ajutați-m...

Un fulger brusc de lumină îl orbi, arzându-i retina.

Apoi o lovitură atât de puternică, încât îl lăsă fără aer.

Și apoi îl prinseră.

– S-a întors... Duba, adăugă ea, când el nu reacționează imediat.

El privi rapid în oglinda retrovizoare.

– Aceeași de ieri?

– Mmh, murmură ea, continuând să privească în oglinda suplimentară, fixată de parbriz, deasupra scaunului pasagerului.

Ce altceva ar putea fi? se întrebă în sinea ei.